

Inger Edelfeldt. Konsten att dö. (Obs titeln börjar med liten bokstav, vad det nu ska tjäna till) Norstedts förlag.

Ars moriendi, Konsten att dö, är titeln på ett medeltida verk som mitt i den grasserande digerdöden lärde ut hur man dör på ett värdigt sätt.

”Konsten att dö” är också titeln på Inger Edelfeldts efterlängtnade nya bok. Det är berättelsen om fotografen Jacky, 52 år, med kanske de största framgångarna bakom sig. Ingen fast relation, inga barn men med en passion till sitt yrke och sitt skapande. Jacky har många tankar om livet. Hur det ska levas; miljösäkert, solidariskt och obundet. Hon lever i en fri relation med den gifte konstnären Elias. Ofta kallar hon honom i en blandning av frustration och beundran för Elias Rex, blind för hans narcissistiska självupptagenhet. Men Elias är snarare en Tyrannosaurus Rex som kommer att ta det mesta ifrån henne. Här finns också Monia en underskön kvinna med någon form av autistisk störning, som Jacky bestämmer sig för att fotografera.

I allt detta famlar Jacky efter sin identitet. Hon lever lite som ”as if”, som om livet vore det hon tänker om det. Som om man ska leva miljösmart och hälsosamt. Som om det är hennes uppgift att ta hand om Monia. Som om Elia och hon har ett gemensamt konstnärsliv att se fram mot. Men vad livet verkligen är och kommer att vara är inte riktigt åtkomligt för Jacky. Likt en grekisk tragedi förs Jacky in i ett drama där olyckan är hennes egendom och förlusterna läggs på rad. En illusion om livet som dör ifrån henne och en öppen fråga om något nytt kan växa fram ur askan. Kärleksberättelse relationsdrama och identitetskamp inom samma bokpärmar.

Inger Edelfeldt skriver enkelt och rakt med blick för det mänskliga bråddjupet. Men det är som om romanen samtidigt famlar efter sin egen identitet. Berättelsen slits mellan teman som redan berättats av Sara Kadefors och Lena Andersson. En bra och tänkvärd berättelse. Men den återuppstår nog inte till en andra läsning.

Jakob Carlander